

UZASADNIENIE

(...) Ltd. z siedzibą w L., C. wniosła pozew przeciwko M. O. o zapłaty kwoty 4160,59 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 3125,68 zł oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 383,01 zł - od dnia wniesienia pozwu (tj. 14.10.2019r.). W uzasadnieniu podała, że na podstawie umowy cesji z dnia 8.05.2019r. nabyła wierzytelność, przysługującą wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki zawartej z (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 27.09.2018r., nr (...).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zarzucił brak udowodnienia roszczenia, brak legitymacji biernej, przedawnienie roszczenia.

Stan faktyczny:

W dniu 27.09.2018r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...). Kwota pożyczki 3500 zł została wypłacona pozwanemu przelewem na wskazany przez niego rachunek bankowy nr (...). Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy w 12 ratach kwoty 5617,32 zł, w tym z tytułu prowizji 1924,92 zł, z tytułu odsetek umownych 192,40 zł. Data spłaty pożyczki została określona w umowie na dzień 27.09.2019r. Wobec braku kolejnych płatności pożyczkodawca wypowiedział umowę w dniu 4 marca 2019r. ze skutkiem natychmiastowym i postawił w stan wymagalności całe roszczenie. Pozwany dokonał wpłat na poczet zobowiązania w łącznej kwocie 469,11 zł. Umowa została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Dokumentacja, związana z warunkami udzielenia pożyczki została przesłana pozwanemu na wskazany przez niego adres poczty elektronicznej, przyporządkowany do jego loginu i hasła w serwisie pożyczkowym.

Dowód:

umowa pożyczki nr (...), harmonogram płatności, formularz informacyjny (k-12-23)

potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej przez (...) SA (k-24, 25)

wypowiedzenie umowy (k-26)

wezwanie do zapłaty (k-27)

W dniu 18 maja 2018r. (...) Sp. z o.o. zawarła ze stroną powodową umowę ramową przelewu wierzytelności. W dniu 8 maja 2019r. zawarły porozumienie nr (...) do umowy ramowej, mocą którego (...) Sp. z o.o. dokonała cesji wierzytelności na rzecz strony powodowej

Dowód:

umowa ramowa przelewu wierzytelności; Porozumienie nr (...), Załącznik nr (...) (k-29-34)

zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k-28)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 353§1 kc, zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno – gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego (art. 354§1 kc). Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 kc). Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), a wraz z wierzytelnością

przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§1 i 2 kc). Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużni odpowiedzialności nie ponosi (art. 481§1 kc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, w świetle art. 6 k.c., spoczywał na stronie powodowej, która swoje żądanie zapłaty oparła na umowie pożyczki z dnia 27.09.2018r., stawiając pozwanemu zarzut nienależytego wykonania zobowiązania, poprzez brak zapłaty ustalonej w umowie kwoty. W sytuacji, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie pozwany nie wykazał, że spełnił świadczenie zgodnie z w.w. umową, jak również nie wykazał, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc). Podniesione przez niego zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem umowę ramową przelewu wierzytelności wraz z Porozumieniem nr (...) z dnia 8.05.2019r. i załącznikiem nr (...), potwierdzającym przelew wierzytelności, przysługującej względem pozwanego, z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki (art. 509 kc w zw. z art. 6 kc).

Umowa pożyczki została zawarta na odległość za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Przedstawione przez powoda dokumenty, w tym potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej przez (...) SA (k-24, 25), wskazują na fakt zawarcia przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda przedmiotowej umowy pożyczki. Pozwany nie zaprzeczył wprost faktom, podanym przez powoda, na okoliczność zawarcia przedmiotowej umowy, w szczególności, że zawarł przedmiotową umowę pożyczki z poprzednikiem prawnym powoda, który to na wniosek pozwanego dokonał przelewu kwoty pożyczki w wys. 3500 zł na rachunek bankowy, wskazany przez pozwanego. Zgodnie z art. 230 kpc, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Nie wystarczy zatem ogóle stwierdzenie, że strona „kwestionuje wszystkie fakty i twierdzenia powoda, za wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznaje”. Mając więc na uwadze dowody przedstawione przez powoda, Sąd uznał, ustalając stan faktyczny sprawy, fakty te za przyznane. Przyjmując zatem, że pozwany zawarł w drodze elektronicznej umowę pożyczki, należało uznać, że to na nim spoczywał ciężar wykazania, że właściwie wywiązał się ze swego zobowiązania. Tymczasem w niniejszej sprawie pozwany nawet nie podniósł zarzutu zapłaty, mimo że termin wymagalności jego zobowiązania wynikał z umowy.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy (...), a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Strony mogą swobodnie zdecydować, czy pożyczka będzie mieć charakter umowy darmej (np. pożyczki grzecznościowej), czy też odpłatnej. W niniejszej sprawie pożyczka była odpłatna, gdyż wyraźnie wynika to z zawartej umowy. Wynagrodzenie za udzielenie pożyczki można ustalić w dowolny sposób.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów i art. 481 § 1 i 2¹ kc, art. 482 § 1 kc, powództwo podlegało uwzględnieniu. W skład zasądzonej kwoty wchodzi kwota 3125,68 zł, jako niespłacony kapitał, kwota 651,90 zł, tytułem prowizji umownej za udzielenie pożyczki oraz odsetki, co do których pozwany nie kwestionował sposobu ich naliczenia. Biorąc ponadto pod uwagę datę wymagalności roszczenia zarzut przedawnienia nie zasługiwał na uwzględnienie (art. 117, art. 118, art. 120§1, art. 123§1 pkt 1 kc).

Orzeczenie w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 98§1 i 3 kpc. W skład kosztów procesu, które pozwany, jako przegrywający sprawę, ma obowiązek zwrócić powodowi, wchodzi: opłata sądowa od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (53 zł + 900 zł).